

Til Forsvarsudvalget

Niels Johan Juhl-Nielsen
Fmd. for PMR-brugergruppen i Danmark
njohan@juhl-nielsen.dk
Den 20. december 2004.

"Det fælles gode" og kommunikation til beredskabet.

Vi lever i en globaliseret verden, hvor der sættes nye standarder for mange områder af livet. Men når beredskabet i København skal noget så banalt som at tale med vore svenske brødre og søstre, så kan det ikke lade sig gøre. Vore to lande har nemlig forskellige teknologiske koncepter og dermed forskellige ledelses- og kommunikationsmæssige platforme, der ikke lige lader sig forbinde. Kan dette vise sig livstruende, så er det for intet at regne mod, når vore militære og civile styrker deltager i internationale operationer og har behov for kommunikation. Uagtet vi kæmper på den samme front, så møder deltagerne i den fælles internationale styrke op med hver deres kommunikationsværktøjer som ikke indbyrdes er forbundne og kan tale sammen. Hvordan overvinder vi denne livstruende blokering i samarbejdet?

Kommunikation er "et fælles gode". Spørg bare vort beredskab, hvad enten det er militær, brandvæsen, ambulance, politi, transport, forsyningsvirksomheder, civil administration. Spørg dem i Irak, i Afghanistan eller i Øresundsregionen når de på vej til eller er ude i en "hændelse".

EU og NATO udgør i vore dage de organisatoriske rammer for fælles kommunikation, men vi har ladet hvert land selv opfinde "den dybe tallerken" og derfor er de fleste lande i dag domineret af proprietære koncepter og udstyr fra en enkelt leverandør. Dette sker selv om de enkelte landes operatører ofte hævder at benytte samme standard. Det europæiske brogede kludetæppe på kommunikationsområdet får derfor skæbnesvanger konsekvenser ved større omfattende hændelser, eller livstruende situationer i hverdagen, hvor der kræves samarbejde hen over landegrænserne, terrorbekæmpelse, brand- og trafikulykker, naturkatastrofer, fugleinfluenza for blot at nævne aktuelle eksempler.

Eksemplet "Danmark" er ikke atypisk. Her anbefaler en Telestyrelse i 1999, at det bedste for Danmark er at det altafgørende ledelsesværktøj i form af radiokommunikation til beredskabet skal løses og udvikles ved at opgaven overlades til private i form af to kommercielle, indbyrdes konkurrerende mobiltelefonlicenser. Hverken Forsvarsministeriet eller Rigspolitiet, der er stærkt involveret i det nationale og internationale samarbejde, forbinder sig med en sådan lokal konkurrence belastende proprietær løsning. Men en række af vore offentlige virksomheder som brandvæsen og persontransport er presset på grund af knaphed på ressourcer, nedslidte anlæg og systemer og de forstår politikernes melding således, at de nu skal investere i og udvikle private løsninger i samarbejde med en privat kommerciel orienteret operatør på et privatejet net. Og for at udbrede det livsnødvendige samarbejde beredskabsmyndighederne imellem slås der på tromme og blæses i basuner i den anledning. Private kommercielle firmaer har nemlig også en klar forståelse for mulighederne i beredskab og sikkerhed!!

Men tiden råber på større løsninger, der er sammenhængende og insisterende på "det fælles gode" i modsætning til lokale eller semi-nationale, private kommercielle løsninger.

Fremadrettet fordrer ledelsen og kommunikationen i det fælles europæiske hus, at vi får etableret en fælles, åben, leverandøruafhængig løsning med mulighed for løbende at etablere og opgradere alle de facilities, der ligger i brugen og udviklingen af den moderne, digitale teknologi. Interesserne i dette område er store og samfundet behøver her myndigheder, der kan træde i karakter som myndighed. En meget væsentlig forudsætning for at det europæiske projekt skal lykkes, er at sikkerheds- og beredskabsområdet får udviklet et ledelsesværktøj, der muliggør kommunikation hen over landegrænserne.

Der er derfor behov for at få designet og udviklet et forslag til en samlet sikkerheds- og beredskabskommunikation i det europæiske hus, der ikke er fragmenteret og domineret af private, kommercielle modeller og leverandører, der ud fra deres samfundsmæssige natur og placering primært skal gå efter hver deres økonomiske gevinst og ikke i tilstrækkelig grad har helheden for øje, f.eks. i form af en afbalanceret sammenhængskraft i samfundet.